

Quasi oblidar la Història

Dr. Josep Ma. Forcada, President de l'Àmbit d'Investigació i Difusió Maria Corral

Article presentat l'agost de 1985 per l'Espai Obert de l'Àmbit d'Investigació i Difusió Maria Corral

· Els educadors parlen avui dia d'un fenomen força curiós i alhora dramàtic: els nens, normalment, no esclaten en rivalitats, ni formen bàndols, ni tenen l'afany de dominar els seus companys fins que no veuen aquestes coses al seu entorn, en els pares, germans grans, la gent... Els infants volen ser feliços, acariciar i ser acariciats, que no els peguin ni tampoc pegar... L'agressivitat creix encara més quan comencen a saber història, i sobretot, la història de les lluites, les guerres, les dominacions. No es tracta pas de pensar en una imatge "rousseauiana" del nen, que en unes idíl·liques estructures es va fent gran i cada vegada més perfecte; però sí que caldria pensar si la informació dels fets històrics que subministrem a les generacions més tendres val la pena, tal com ho estem fent ara i a l'edat que els la donem.

· Què importen, a un nen o a un de menys nen, els matrimonis d'un rei, la llista dels fills, les successions? Encara quedarà més bocabadat en recordar els vencedors, els qui van deixar triturats els més dèbils. En una mentalitat primitiva, sempre s'associa el guanyador amb el bo. Per tant, el nen treu com a conclusió que, allò que de veritat val la pena és ser vencedor, i com més victòries, dominis, terres i gent aconsegueixi, més mèrit social tindrà. Així, el verí de la història anihila la possibilitat de valorar els més dèbils i les seves cultures, moltes de les quals, desgraciadament, s'han anul·lat en la barbàrie, i sobretot, impedeix reconèixer tantes persones que han estat destrossades pels capricis dels poderosos.

· Quants rancors històrics romanen en la memòria subconscient de la societat! Països que no poden perdonar les ocupacions d'uns conqueridors de fa cent anys! Terres que s'han rifat fredament per l'atzar de les herències! Patrimonis culturals venuts per matrimonis no desitjats pels pobles! I a més de tot això, uns desapareguts, uns caiguts, uns soldats desconeguts, que fan glòria d'unes llàgrimes que no paren de brollar i també fan que les ferides quedin massa obertes, malgrat el transcurs dels anys.

· Potser aquesta acció subliminal roman en moltes persones, perquè no saben situar-se en la història sense sentir-se esclaves, culpables o hereves d'uns desastres que ni tan sols han causat; o bé perquè se senten protagonistes d'unes glòries que van produir-se molt abans que elles nasquessin. És una mala manera de viure el present si hom no mira el passat històric amb una certa tendresa, pietat o misericòrdia, amb comprensió i perdó mutu. Malament també si hom no sap oblidar la història a l'hora de tractar-se entre els qui ara viuen, precisament gràcies a la història passada tal i com va ser, ja que si la història més propera hagués estat diferent, cap dels presents hauria nascut – com diu Alfred Rubio en el seu llibre del Realisme Existencial-. Oblidar la història, no pas per submergir-nos en hipòcrites catarsis, sinó per tal de no caure en esclavituds. Si hom no perdona la història, vol dir que està temeràriament massa segur del seu passat. Val la pena ser una mica més dèbils, compassius i sincers, perquè és possible que sovint hi hagi una història propera i personal que només

serveix per evocar i viure ressentiments i mancances, els quals resten energies al nostre propi present, i fins i tot debiliten la generositat per poder permetre'ns el luxe de tenir enemics.